

humil H., který dle skutkového zjištění žal. úřadu moletuje ocelové válce a má k ruce jednoho dělníka.

Ohledně tohoto zaměstnance, který v rozhodnutí uveden je mimo uvedenou tam kategorii rytců atd. zcela zvláště, stížnost vůbec neformuluje stížního bodu. Ve vývodech svých pod 2. e) uvádí ho mezi pantografisty. Ale žal. úřad nepodrobil ho pojistné povinnosti jako pantografistu a jdou výhody stížnosti pokud se týkají Bohumila H. ve spojení s otázkou pojistné povinnosti pantografistů, mimo. Jinak se však stížnost zaměstnancem tím nezabývá, nebrojí ani proti skutkovému zjištění ohledně jeho činnosti ani proti hodnocení jejímu jako práce převážně duševní a bylo ji proto ohledně tohoto zaměstnance odmítnouti dle § 18 zák. o ss.

Vycházeje z těchto úvah nalezl nss jak v enunciátě je uvedeno. — —

Č. 4046.

Četnictvo: Nárok na služební požitky vyměřené zákonem č. 232/1922 má jen takový vrchní četnický strážmistr, který vykonává facticky službu v odst. 1. čl. I. cit. zák. vytčenou.

(Nález ze dne 21. října 1924 č. 18.012.)

V ě c: František V. v Brně (adv. Dr. František Lorek z Brna) proti ministerstvu vnitra o výměru výslužného.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-I byl jako vrchní četnický strážmistr velitelem četnické stanice ve V. až do 10. června 1922, kdy byl k návrhu vojenského prokurátora zbaven této služby a zařaden jako náměstek velitele četnické stanice v M. v důsledku toho, že bylo proti němu zavedeno soudní vyšetřování pro zločin dle § 380 voj. trest. zák. Onemocněv dne 17. června 1922, byl st-I na základě superarbitračního nál. z 11. prosince 1922 dán dnem 1. ledna 1923 na trvalý odpočinek, při čemž za základ pro vyměření pense vzaty požitky příslušející st-li podle zák. z 19. března 1920 č. 186 Sb.

Byv pak pravoplatným rozsudkem divisního soudu v Brně z 15. února 1923 z obžaloby vznesené na něj pro zločin zneužití moci služební a pro zločin neúčinného svádění k zločinu zneužití moci úřední a k zločinu podvodu sprostěn, žádal st-I, aby mu byly zaopatřovací požitky přiznány ve výměře, příslušející vrchním strážmistřům, kteří jsou veliteli stanic.

Nař. rozhodnutím nevyhovělo min. vnitra st-lově žádosti o přiznání požitků stanovených pro velitele stanic zák. z 13. července 1922, č. 232 Sb., poněvadž st-I nebyl v době účinnosti dotčeného zákona ani velitelem stanice ani v rovnocenné službě. — — —

Nss stížnost důvodnou neuznal.

Článkem I. odst. 1. zák. z 13. července 1922 č. 232 Sb. bylo stanoveno roční služné četnických vrchních strážmistřů, kteří jsou ustanoveni definitivně veliteli stanic (okresů), nebo kteří konají rovnocennou službu četnickou, dle platových stupňů a stupnic v čl. I. uvedených.

Poslední odstavec tohoto čl. stanoví, že pro vrchní četnické strážmistřů, kteří nekonají služby v čl. I. odst. 1. uvedené nebo byli této

služby z jakékoliv příčiny sprostěni, zůstávají co do požitků v platnosti ustanovení zák. z 19. března 1920 č. 186 Sb.

Z těchto předpisů zákonných vyplývá, že nárok na služební požitky zákonem č. 232 upravené vázán jest na podmínku, že vrchní četnický strážmistr vykonává fakticky službu v 1. odst. čl. I. vytčenou; pomine-li tato podmínka, pomíjí i nárok, při čemž zákon ještě zvlášť zdůrazňuje, že je lhostejno v tom směru, z jaké příčiny byl vrchní strážmistr služby podle odst. 1. čl. I. sprostěn.

Jest nesporno, že st-l byl dnem 10. června 1922 zbaven velitelství četnické stanice, jež do té doby zastával, a byl přeložen na stanici jinou jako náměstek velitele stanice; že by tato funkce byla rovnocenná službě velitele četnické stanice, stížnost ani netvrdí.

Nekonal tedy st-l v době svého přeložení do trvalé výslužby t. j. koncem r. 1922 žádnou ze služeb v čl. I. cit. zák. uvedených, a nevznikl mu proto nárok na požitky tamtéž stanovené.

Neměl-li však v době pensionování nároku takového, nelze v zák. z 13. července 1922 naléztí nijaké opory ani pro nárok st-lův, aby služné v čl. I. zák. toho normované bylo vzato za základ pro vyměření st-lových požitků zaopatřovacích. — —

Č. 4047.

Zdravotnictví: * Ustanovení § 11. zák. z 15. dubna 1920 č. 332 Sb. nazasahá pro obvodní a obecní lékaře právního nároku na převzetí do státní služby.

(Nález ze dne 22. října 1924 č. 15.263.)

V ě c: Dr. Julius M. v D. proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy stran převzetí do státní služby.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Podáním z 19. září 1922 zakročil st-l, obvodní lékař v D., odvolává se na zák. z 13. července 1922 č. 236 Sb. u žal. úřadu, aby byl ustanoven státním lékařem a naléhal podáním z 5. srpna 1923 na vyřízení své žádosti.

Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad, že nepřevzme st-le do služeb státních a že rozhodl se naložiti s ním podle toho, co ustanovuje 1. odst. § 11 zák. z 15. dubna 1920 č. 332 Sb., provedeného zák. z 13. července 1922 č. 236 Sb.

O stížnosti do výroku toho podané uvažil nss takto: — —

Nesporno jest, že st-l zvolen byl za obvodního lékaře v D., tudíž za obecního zaměstnance po rozumu § 65 a 69 zák. čl. XXII. z 1886 ještě před 28. říjnem 1918. Ale pak, chtěl-li, aby mezi ním a čl. státem založen byl služební poměr, musil žádati o to, podle § 11 zák. z 15. dubna 1920 č. 332 Sb., jak také skutečně učinil a mohl tedy poměr ten býti založen pouze jmenováním tedy zvláštním jmenovacím aktem příslušného úřadu, směřujícím právě k založení onoho poměru.

Z toho je patrna bezdůvodnost st-lových vývodů, že se stal de facto převzatým pragmatikálním státním úředníkem tím, že složil slib